

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/175/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216020
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612216020.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a sudcov JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Lučenec, č.k. 14C/142/2012-128 zo dňa 23. júla 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Lučenec napadnutým rozsudok č. k. 14C/142/2012-128 zo dňa 23. 7. 2014 zamietol žalobcovu žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Lučenec v exekučnom konaní (ďalej len exekučného súdu), ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spočívajúcim v tom, že exekučný súd o žiadostiach súdneho exekútora o udelenia poverení na vykonanie exekúcií nerozhodol v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Okresný súd spojil spoločné konanie vecí vedené pod sp. zn. 14C/142/2012, v ktorých žalobca žiadal náhradu škody 804,74 Eur a nemajetkovej ujmy 160,95 Eur, sp. zn. 14C/143/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 898,55 Eur a nemajetkovej ujmy 179,71 Eur, sp. zn. 14C/147/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 1 386,09 Eur a nemajetkovej ujmy 277,22 Eur, sp. zn. 14C/148/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 5 004,- Eur a nemajetkovej ujmy 1 000,80 Eur, sp. zn. 14C/149/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 2 788,06 Eur a nemajetkovej ujmy 557,61 Eur, sp. zn. 14C/150/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 4 658,83 Eur a nemajetkovej ujmy 931,77 Eur, sp. zn. 14C/152/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 2 180,62 Eur a nemajetkovej ujmy 436,12 Eur, sp. zn. 14C/153/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 4 306,59 Eur a nemajetkovej ujmy 861,32 Eur, sp. zn. 14C/154/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 4 137,15 Eur a nemajetkovej ujmy 827,43 Eur, sp. zn. 14C/155/2012, v ktorej žalobca žiadal náhradu škody 16 587,89 Eur a nemajetkovej ujmy 3 317,58 Eur. Rozhodnutie odôvodnil tým, že zistil, že všetky exekučné konania, ktoré sa týkali prejednávanych vecí boli začaté za účinnosti exekučného poriadku platného pred dňom 1. 6. 2011. Súd poukázal na znenie § 41 ods. 2 písm. b/ a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinného do 31. 5. 2011. Novelou exekučného poriadku, ktorá bola vykonaná zákonom č. 144/2010 Z. z. súčinnosťou odo dňa 01. 06. 2010 bola vypustená 15 dňová lehota na poverenie súdneho exekútora vykonaním exekúcie pokiaľ ide o exekučný titul uvedený v § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, čím bola táto lehota vypustená aj pokiaľ ide o

rozhodnutia vydané rozhodcovskými súdmi. Zákon č. 102/2011 Z. z. účinným odo dňa 1. 6. 2011 už len vzhľadom na rozdielnosť výkladov § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení do dňa 1. 6. 2011 vyprezizoval toto znenie tak, že v ňom boli výslovne uvedené rozhodnutia rozhodcovských súdov. To ale neznamená, že dovtedy sa rozhodnutie rozhodcovského súdu nepovažovalo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Exekučný súd bol povinný skúmať či boli splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a či predložený podklad na základe ktorého súdny exekútor žiada vykonať exekúciu je spôsobilým exekučným titulom. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/143/2011, podľa ktorého pokiaľ oprávnený návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, ak nedošlo k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantných okolností, zo zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Ďalej poukázal na závery, ku ktorým dostal NS SR uznesením zo dňa 21. 3. 2012 sp. zn. 6Cdo/1/2012, a že exekučný súd aj bez toho, aby účastník rozhodcovského konania využil možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu, alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom. Znamenajúcim materiálne nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Okresný súd v odôvodnení ďalej uviedol, že exekučný súd v predmetných exekučných veciach v zmysle týchto kritérií, vzhľadom na zložitost' vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právom, právnym poriadkom a predpismi EÚ preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol. O zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v primeranej lehote bez zbytočných prietáhov. V prípade, že by žalobca v exekučných spisoch ako oprávnený bol predžil spôsobilé exekučné tituly poverenie by mu bolo vydané. Exekučný poriadok platný v čase začatia exekúcií obsahoval lehotu 15 dní len v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Pre prípad nesplnenia podmienok na vydanie poverenia a vykonania exekúcie už zákon žiadnu lehotu neuvádza. Lehota na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nebola daná. Z týchto skutočností okresný súd uzavrel, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup a preto nemohla byť ani spôsobená majetková škoda a nemajetková ujma pri priamej príčinnej súvislosti s porušením práv žalobcu. Preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom

ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Odvolačí súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolačí súd nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto naň v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje.

Z obsahu súdneho spisu odvolačí súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal, aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Lučenec sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojim nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčený, aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukolvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo porušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu (rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici 14NcC/459/2012-6 zo dňa 16. 10. 2012, 13NcC/453/2012-9 zo dňa 16. 10. 2012, 13NcC/451/2012-9 zo dňa 18. 10. 2012, 17NcC/483/2012-9 zo dňa 19. 10. 2012, 14NcC/460/2012-9 zo dňa 16. 10. 2012, 15NcC/460/2012-7 zo dňa 16. 10. 2012, 16NcC/474/2012 zo dňa 17. 10. 2012, 13NcC/453/2012 zo dňa 16. 10. 2012, 13NcC/457/2012 zo dňa 16. 10. 2012). Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6. 2. 2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13. 2. 2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolačí súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcu nerozhodol v lehote podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok), t.j. v lehote 15 dní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z obsahu súdneho spisu odvolačí súd zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetné exekučné spisy. Z obsahu spisu odvolačí súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili

dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 1. 7. 2013. Pojednávanie bolo nariadené na deň 31. 7. 2013, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 26. 7. 2013 elektronicky návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené. Okresný súd odročil nariadené pojednávanie. O návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením tak, že tento návrh zamietol rozhodnutím č. k. 14C/142/2012-58, ktoré v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu 14Co/908/2013 nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 6. 2014. Okresný súd následne nariadil pojednávanie na deň 23. 7. 2014. Žalobca prostredníctvom zástupcu prevzal predvolanie dňa 30. 6. 2014. Žalobca znovu požiadal o zrušenie pojednávania s návrhom na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti. Súd vec prejednal na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúci sudca nebol vylúčený z prejednaní a rozhodnutí veci rozhodol právoplatne jej nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom. Súd rozhodol o veci samej napadnutým rozhodnutím.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil exekučné spisy a rozhodol na základe obsahu súdneho spisu.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučných konaní, súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd žiadostiam o udelenie poverenia nevyhovel a tieto zamietol. Pre takýto prípad nie je stanovená lehota na rozhodnutie nakoľko je to odôvodnené potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Bolo úlohou exekučného súdu skúmať, či mu bol alebo nebol predložený exekučný titul. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, keď súd zistil, že poverenie pre exekútora

nebolo vydané v 15-dňovej lehote a napriek tomu žalobu o náhradu škody zamietol. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul. Preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zavinil, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby disponoval exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. má pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa predmetného zákona to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu - rozhodcovskej zmluvy. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky k inej zmluve. V prípade, že podkladom, na základe ktorého je oprávneným požadované vykonanie exekúcie, je rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, je exekučný súd v zmysle eurokomformného výkladu vnútroštátnej právnej úpravy povinný ex offo posúdiť aj platnosť rozhodcovskej zmluvy. Nie nepodstatnou je aj skutočnosť, že žalobca sám podával veľké množstvo hromadných podaní v exekučných konaniach vedených pred okresným súdom a za takejto situácie sú lehoty, v ktorých bolo o žiadostiach exekútorov rozhodnuté akceptovateľné. Žalobca ani zistenia okresného súdu, že v exekučných konaniach bolo o žiadostiach exekútora rozhodnuté v primeraných lehotách v odvolaní nenapadol. Navyše pre posúdenie dĺžky konania na súde nie je podstatný údaj, kedy exekučné konanie začalo, nakoľko exekučné konanie začína dňom návrhu exekútorovi, teda údaj, o ktorý sa opiera žalobca, ale údaj, kedy exekútor doručil žiadosť o vydanie poverenia exekučnému súdu.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania, napriek tomu, že prvostupňový súd rozhodol právoplatným rozhodnutím, že návrh na prerušenie konania nevyhovuje. Žalobca v odvolaní ani netvrdí, že by ním tvrdené porušenie povinnosti prvostupňovým súdom malo mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Takýto žalobný dôvod neobstojí, pretože nie je v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že také dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynulo a bez prieťahov. V danej veci nebol dôvod na prerušenie konania, pretože prvostupňový súd bol viazaný právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, že konajúci sudca nebol vo veci vylúčený. Žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu netvrdil, že o jeho ústavnej sťažnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, teda že bola jeho sťažnosť Ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie v zmysle § 23 ods. 3 zákona o Ústavnom súde č. 38/1993 Z. z..

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby bol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvod zaoberať sa výškou škody a ani príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, a preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné